

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

4 октомври 1979 година*

По дело 141/78

Френската република, за която се явява г-н Guy Ladreit de Lacharrière, директор по правните въпроси в Министерството на външните работи, в качеството на представител, и г-н Pierre R   , секретар в Министерството на външните работи, в качеството на помощник представител, със съдебен адрес в Люксембург – Френското посолство,

ищец,

подпомагана от

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейният юридически съветник, г-н John Temple Lang, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург – офисът на нейния юридически съветник, г-н Mario Cervino, Jean Monnet Building, Kirchberg,

въстъпила страна,

срещу

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явява г-н W. H. Godwin, помощник секретар (юридически), Treasury Solicitor's Office (Правната служба на Министерството на финансите), в качеството на представител, подпомаган от Т. Н. Bingham, кралски адвокат, и Р. J. Langdon-Davies, адвокат, със съдебен адрес в Люксембург – посолството на Обединеното кралство,

ответник,

с предмет иск за установяване неизпълнението на задълженията от Обединеното кралство в сектор „морски риболов” по Договора за ЕИО, с приемането на 9 март 1977 г. и влизането в сила от 1 април 1977 г. на Fishing Nets (North-East Atlantic) Order (Заповед за риболовните мрежи (Североизточен Атлантически океан)).

СЪДЪТ,

в състав: г-н H. Kutscher, председател на състав, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н P. Pescatore, г-н M. S  rensen, г-н A. O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait и г-н T. Koopmans, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н A. Van Houtte,

* Език на производството: английски.

Решение

1. С искова молба от 14 юни 1978 г. Френската република, по силата на член 170 от Договора за ЕИО, е поискала от Съда да установи, че като е приело на 9 март 1977 г. Fishing Nets (North-East Atlantic) Order, Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по Договора за ЕИО в сектор „морски риболов”.

2. Искът, заведен от Френската република, се основава на инцидент, настъпил в морето на 1 октомври 1977 г., когато на борда на френския траулер „Cap Caval”, който е ловял скариди в риболовната зона на Обединеното кралство, са се качили британски служители за защита на рибните ресурси. Капитанът на траулера е бил призован пред Magistrates' Court в Pembroke и осъден на 4 октомври 1977 г. за нарушаване на въпросната заповед, по-специално – за използване на риболовни мрежи с размер на окото, по-малък от минимално разрешените със заповедта. След този инцидент, френското правителство е започнало процедура по член 170, като първо е отнесло въпроса пред Комисията в съответствие с параграф 2 от този член. На 22 март 1978 г. Комисията е издала своето мотивирано становище в съответствие с параграф 3 от същия член. С това становище Комисията е установила, че като е въвело в сила въпросната заповед, Обединеното кралство е нарушило задълженията си по Договора. Тъй като Обединеното кралство не се е съобразило с това становище, френското правителство е сезирало Съда с този въпрос на 14 юни 1978 г.

3. Френската република твърди по-специално, че въпросната заповед, която е била приета по въпрос от компетентността на Общността, е влязла в сила в нарушение на изискванията, регламентирани в приложение VI към Резолюцията, приета от Съвета в Хага, по време на заседанията му на 30 октомври и 3 ноември 1976 г., според която, в очакване на прилагането на съответните мерки на Общността, държавите-членки могат като временна мярка да приемат едностранни мерки, за да осигурят защита на рибните ресурси, при условие че те преди това се консултират с Комисията с цел да получат нейното одобрение. Тъй като тези изисквания не са били спазени от правителството на Обединеното кралство, приетата мярка противоречи на правото на Общността. Като алтернативен иск, френското правителство също така твърди, че въпросната заповед е прекомерна по отношение на приетите мерки и по такъв начин не представлява приемлива мярка на защита.

4. Позицията на френското правителство се подкрепя от Комисията, която е встъпила в делото. В аргументите, представени пред Съда, Комисията посочва, че правителството на Обединеното кралство също така е нарушило член 3 от Регламент № 101/76 на Съвета от 19 януари 1976 г., регламентиращ общата структурна политика за рибната промишленост, според който държавите-членки са длъжни да правят предварително уведомяване за всички изменения на правилата за риболов. В допълнение на това, Комисията акцентира по-специално на това, че приложение VI към Хагската резолюция представлява конкретен израз на задължението за сътрудничество, изразен по-общо от член 5

от Договора за ЕИО. На последно място, Комисията твърди, че британските мерки са прекомерни, доколкото те включват някои специфични условия, по-специално отнасящи се до ограничение на съпътстващия улов, които са определени по-строго, отколкото в предложенията, представени от Комисията за определяне на общи правила по този въпрос.

5. Правителството на Обединеното кралство, без да оспорва задължителния характер на приложение VI към Хагската резолюция, твърди, че въпросната заповед не може да бъде разглеждана като „едностранна” мярка по смисъла на тази резолюция, тъй като тя е била приета с оглед да осигури изпълнението във Обединеното кралство на препоръките на Комисията, създадени в съответствие с Конвенцията за риболов в североизточната част на Атлантическия океан, подписана в Лондон на 24 януари 1959 г. (Договори на ООН, том 486, 1964 г., стр. 159), и по-конкретно в съответствие с член 13 от тази конвенция, по силата на който „всяка договаряща държава предприема на своя територия и по отношение на своите граждани и на своите кораби подходящи мерки за осигуряване прилагането на разпоредбите на тази конвенция и на препоръките на Комисията, които са станали задължителни за тази договаряща държава, и за наказване на нарушенията на споменатите разпоредби и препоръки”. Според британското правителство, въпросната заповед е била приета, за да се осигури прилагането на препоръките на конвенцията като цяло и, по-специално, на Препоръка № 2 относно размера на окото на мрежите, като се има предвид Препоръка № 5 относно съпътстващия улов в промишления риболов. Поради тази причина въпросната заповед не е подлежала на консултационната процедура, предвидена в приложение VI към Хагската резолюция. По отношение на същността на мерките, въведени със споменатата заповед, правителството на Обединеното кралство обяснява обстойно основанията за ограничителните мерки по отношение размера на окото на мрежите и на ограничението на страничния улов, като използването на мрежи с малък размер на окото е особено вредно за запазването на рибните популации.

6. Както френското правителство правилно е посочило, въпросната заповед е била приета в област, която попада в правомощията на Общността. Тези правомощия включват всички въпроси, отнасящи се до защитата на районите на риболов и до съхраняването на биологичните ресурси на морето както във вътрешните отношения на Общността, така и в отношенията и с трети страни. Тези правомощия се основават на член 3, буква г) от Договора във връзка с член 38 и последващите, отнасящи се до земеделието, включително приложение II към Договора, което включва рибарството в сферата на Общата селскостопанска политика. Впоследствие фактът, че мерките по съхраняване са били включени в правомощията на Общността, е потвърден от член 102 от Договора относно условията на присъединяване и адаптациите на Договорите. Основите на общата политика по въпросите на рибарството са положени с Регламент 2141/70 на Съвета от 20 октомври 1970 г., регламентиращ Общата структурна политика за рибната промишленост (ОВ L 236, стр.1) и Регламент № 2142/70 на Съвета от същата дата относно общата организация на пазара на рибни продукти (на същото място, стр. 5); след разширяването на Общността тези регламенти са били заменени с Регламенти № 100 и 101/76 от 19 януари 1976 г. (ОВ L 20, стр. 1 и 19). Съдът от своя страна е имал възможност да подчертае обхвата на тези разпоредби в своите решения от 14 юли 1976 г. по съединени дела *Kramer* и др.,

3/76, 4/76 и 6/76, Recueil 1976, стр. 1279 от 14 юли 1976 г., дело Комисия срещу Ирландия 61/77, Recueil 1978, стр. 417, от 16 февруари 1979 г. и съединени дела Van Dam и др. 185/78 до 204/78, от 3 юли 1979 г.

7. От упоменатото по-горе следва, че влизането в сила на въпросната заповед, доколкото тя е била приета в област, попадаща в правомощията на Общността, е подлежало на съобразяване с всички съответни разпоредби на правото на Общността. В това отношение следва да се отбележат по-конкретно, от една страна, разпоредбите на Регламент № 101/76, членове 2 и 3, според които всички закони, подзаконовни нормативни актове и административни правила, определящи правилата, прилагани от всяка държава-членка, по отношение на риболова в морски води, попадащи под нейния суверенитет или в нейната юрисдикция, трябва да бъдат съобщени на останалите държави-членки и на Комисията, както и всички изменения, които тя възнамерява да предприеме в така регламентирани правила, отнасящи се до риболова. На второ място, необходимо е да се отчетат и условията на приложение VI към Хагската резолюция, която е формулирана, както следва:

“В очакване на прилагането на подготвящите се в момента мерки на Общността, отнасящи се до запазването на ресурсите, държавите-членки няма да предприемат никакви едностранни мерки по отношение на запазването на ресурсите.”

Независимо от това, ако не се постигне споразумение за 1977 г. в рамките на Комисията по международен риболов и ако впоследствие не могат да бъдат приети незабавно автономни мерки на Общността, тогава държавите-членки могат да приемат като временна мярка и във форма, която предотвратява дискриминацията, подходящи мерки, за да осигурят защитата на ресурсите, намиращи се в риболовните зони в своите териториални води.

Преди да приемат подобни мерки, съответните държави-членки ще се стремят да получат одобрение от страна на Комисията, която трябва да бъде консултирана на всички етапи на процедурите.

Всички подобни мерки не накърняват насоките, които предстои да бъдат приети, за прилагането на разпоредбите на Общността относно запазването на ресурсите”.

8. Комисията правилно твърди, че тази резолюция, по-специално приложното Ж поле, се ослania на задължението за сътрудничество, което държавите-членки са поели по силата на член 5 от Договора за ЕИО, когато те са се присъединили към Общността. Изпълнението на това задължение е особено наложително в ситуация, в която изглежда е било невъзможно поради разминаване на интересите, което все още не е могло да бъде решено, да бъде установена обща политика, и в област като запазването на биологичните ресурси на морето, в която трайни резултати биха могли да бъдат постигнати единствено в резултат на сътрудничеството на всички държави-членки.

9. От упоменатото по-горе следва, че въвеждането на мерки за запазване от страна на държава-членка трябва да бъде предшествано от уведомяване на

другите държави-членки и на Комисията и че подобни мерки трябва задължително да бъдат съобразени с изискванията, регламентирани с приложение VI към Хагската резолюция. С други думи, държава-членка, която предлага да въведе в сила подобни мерки, е длъжна да потърси одобрението на Комисията, която трябва да бъде консултирана по време на всички етапи на процедурата.

10. Безспорно е, че тези изисквания не са били спазени в настоящия случай. Правителството на Обединеното кралство обаче твърди, че то не е било длъжно да спазва тази процедура, тъй като тя се прилага изключително в случай на „едностранни мерки“ на запазване на ресурсите, приети от държава-членка, и че мерките, регламентирани с въпросната заповед, не са „едностранни“ мерки, доколкото те са били приети, за да се осигури в рамките на юрисдикцията на Обединеното кралство, изпълнението на ангажиментите, произтичащи за Обединеното кралство от Конвенцията за риболова в североизточната част на Атлантическия океан и резолюциите, приети в нейно изпълнение.

11. Приложение VI към Хагската резолюция, по думите на която „държавите-членки няма да предприемат каквито и да е едностранни мерки по отношение на запазването на ресурсите“, освен при определени обстоятелства и при точно спазване на изискванията, изложени по-горе, трябва да бъде тълкуван като обхващащ всички мерки на запазване, произлизащи от държавите-членки, а не от институциите на Общността. Задължението за консултиране, произтичащо от тази резолюция по такъв начин включва също така мерките, приети от държава-членка за спазване на някое от нейните международни задължения по този въпрос. Такава консултация е била още повече наложителна в този случай, тъй като е общопризнато, както се подчертава от френското правителство и Комисията, и прието от правителството на Обединеното кралство, че въпросната заповед, въпреки че е изпълнила някои препоръки на Конвенцията за риболова в североизточната част на Атлантическия океан, независимо от това в някои отношения надвишава изискванията, произтичащи от тези препоръки.

12. От упоменатото по-горе следва, че като не е уведомила предварително другите държави-членки и Комисията за приетата мярка и не е потърсила одобрение от страна на Комисията, Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по член 5 от Договора за ЕИО, приложение VI към Хагската резолюция и членове 2 и 3 от Регламент № 101/76.

13. Като се вземе предвид това заключение, не е необходимо да бъде разглеждан алтернативният иск, подаден от Френската република, относно прекомерния характер на мерките, които са предмет на този иск.

По съдебните разноски

14. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Тъй като Обединеното кралство не е обосновоало своите твърдения, следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

- 1. Установява, че при влизането в сила на 1 април 1977 г. на Fishing Nets (North-East Atlantic) Order, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия не е изпълнило задълженията си по Договора за ЕИО;**
- 2. Осъжда Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия да заплати съдебните разноски.**

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 октомври 1979 година.

Подписи